Kel ſiiski on üks julge meel
Ja öiges uskus kindel meel,
Ja lodab ſelle armu peal
Kes taewas ellab üllewel.

Se ennaſt wähhe kinnitab
Ja kesket hädda römustab.
Ta teab, et Issa tahtmata,
Ei ühtegi wöi ſündida. —
Kel ſiiski ſüdda raske ſees,
Ehk wahheſt on jo teiſe käes
Ja kahte koormat kandma peab,
Sel kül ſe hädda raskeks lööb.

Seſt ſelle aasta arru peal,
On mitmel lökke ſüddameel,
Mis ei wöi ärra kustuda,
Waid iggaweſt jääb pöllema.
Kus ſilmad ommal wastuſt leind
Ja rind on rinnaſt leigeks läind,
Suu ſuule truuſt töutand
Ja ſilma wessi pitſart pand.

Oh wötke ſöbrad möttelda,
Kas ſealt on kerge lahkuda?
Kas ſe peaks meles ſurrema
Mis kord ni läinud ellama.
Eks ſaa ſeal ſüdda löhkema
Ja noorus illu närtſima,
Silm pealuu pöhja wauma,
Pääw päwalt rammu kuiwama.

Siis murre raske wäega,
Tend ſurrub raske käega,
Et wimaks löbbus öieke
Saand nuttur lille nimmele.
Noh olgo kanda mis nüüd on,
Kül iggal ühhel omma koorm;
Se olgu meile teada ka,
Kord köik ſaab römuks tullema.

Seſt ſe ei tulle juhtudes,
Waid taewa Issa tahtmiſes;
Kes küllalt teab mis ta teeb
Ja kedda hoiab, kedda lööb.
Siis ſia jäjad, minnejad,
Nüüd kinnitage ſüddamed
Ja lootke Issa armu peal,
Ta iggal aeal elab weel.

II.

Nüüd järsku rahhu päwades,
Mul ehmatuſe ſönnumes,
Et pean kottu minnema
Ja Wenne maale reiſima.
Ma pölle kül weel möttelnud
Ei ſöbrail ärra üttelnud,
Et kauaks nendeſt ärra jään
Ja jubba reiſt pauna ſean.